

Tridsiata tretia nedeľa v období cez rok C

13. novembra 2022

Lk 21, 5 – 19

Milé sestry a bratia v Kristovi

V každej spoločnosti aj v každej rodine - a cirkev z toho nemôžeme vyňať - prichádza v určitom okamihu k napätiu, k otázkam, ktoré tí mladší, kriticky adresujú staršej generácii, ktorá pripravovala podmienky pre ich život. Tento stret býva bolestivý, nezriedka pri tom dochádza k rôznym nedorozumeniam. Starší sa pýtajú, čo tým mladším vlastne chýba, prečo sú nespokojní, čo vlastne chcú. Veď majú všetko, čo k životu potrebujú: majú to, čo žiadna generácia pred nimi ešte nemala. A predsa ak ich hlas počúvame pozorne, môžeme v ňom začuť túžbu po opravdivom živote, po opravdivých hodnotách. Po tých, ktoré sme my starší už nezriedka nahradili tým, čo môžeme zhotoviť, pripraviť, čo sa snažíme vyprodukovať svojimi rukami a svojou hlavou. Do istej miery sme tak museli konať, veď vždy treba najprv žiť, až potom sa možno pýtať, filozofovať. Nezriedka sme ale pri tom, čo bolo treba pripraviť a vybudovať zabudli na srdce, v ktorom sa ozýva túžba po hlbších hodnotách. Sú to hodnoty, o ktorých sa bohužiaľ v dnešnom svete orientovanom na moc a zisk už veľmi nerozpráva. Ony sa nedajú merať ani vážiť, ani neprinášajú politické preferencie, nevedú k moci.

O týchto hodnotách by sme mali niečo vedieť my kresťania, veď Ježiš Kristus nám ich priniesol. On nielen o týchto hodnotách rozprával, ale najmä svojim životom, svojimi skutkami nám išiel príkladom. My kresťania sme ale namiesto toho, aby sme uchovali túto živú reč, ktorá oslovuje srdce, dušu človeka, začali hovoriť o spásu po smrti. A to dokonca v jeho mene. Hoci on sám nás pred tým v dnešnom evanjeliu varoval. Nechcel, aby sme zápas o plnší, hodnotnejší život nahrádzali odkazom na večnosť, na druhý svet. Na život po živote.

Práve dnes sme počuli, ako Ježiš brzdil prirýchly odkaz na druhý svet, na večnosť, namiesto toho učeníkom viac pripomínal život tu a teraz. Vernosť životu v pravde, láske, spravodlivosti, pokoji požadoval dokonca aj v časoch, ktoré nie sú ľahké: v časoch skúšok, v časoch rôznych nešťastí, katastrof, konfliktov, (dnes by sme mohli dodať: aj v časoch rôznych konšpirácií). Aby sa neľakali, pretože to všetko síce môže byť znakom, znamením konca, ale nie koncom samotným.

Ježiš nechce, aby sme si život predstavovali len ako skratku, ktorá nás privedie do večnosti. Veď práve dnešný svet nám vyčíta, že sme sa v zápasoch dejín často obmedzili len na plnenie našich povinností – a záchranu, spásu sme očakávali od Boha. Aj preto na nás pôsobia bolestivo okamihy otrasov, zápasov, kedy sa všetko dostáva do pohybu. A nemusia to byť ani zemetrasenia, sú to skôr otrasy spoločenské a dokonca aj otrasy vo vnútri cirkvi. Podľa Ježišových slov sa nemáme báť.

Mnohí naši súčasníci už tento strach ani nepoznajú. Cítia sa silnejší, učia sa život vytvárať - tvoriť v určitom zápase. Ani my sa už často Boha nebojíme, ale zároveň sme krajší cit k nemu nenašli. Nenašli sme v Bohu cestu k plnšiemu, opravdivejšiemu životu.

Pritom práve tu by malo byť naše miesto v dnešnom svete – mali by sme sa učiť chápať život ako drámu, zápas o ten hlbší život, o lásku, spravodlivosť. Rozprávame si o tom aj tu, v chráme. Modlíme sa tu, naša modlitba by nemala byť len recitáciou posvätného textu, skôr by nás mala otvárať pre

tvorbu toho nového, krajšieho sveta – tak ako k tomu viedla Ježiša. Tak aby modlitba uchovala v nás túžbu po opravdivejšom svete a zároveň nám pomáhala za týmto svetom, za takýmto životom aj kráčať.

Viliam Arbet